

عنوان مقاله:

بازتاب هنرهای دیجیتال در تئاتر معاصر تهران در سال 1397؛ با بررسی چند اجرای نمونه

محل انتشار:

نخستین همایش ملی هنرهای نمایشی و دیجیتال (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

حمید قیصری پور - دانشجوی کارشناسی ارشد/ گروه بازیگری و کارگردانی/ دانشکده هنر دانشگاه تربیت مدرس

محمدرضا خاکی - دانشیار/ گروه بازیگری و کارگردانی/ دانشکده هنر دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

هنرهای دیجیتال، اصطلاحی عمومی برای آن دسته از آثار هنری که از فناوری دیجیتال به عنوان بخش ضروری فرایند خلق و یا ارائه استفاده می کنند. دیجیتال در تئاتر توسط چند ابزار شناخته می شود؛ ویدئو پروجکشن، ویدئو مپینگ، هولوگرافی، که مرز تازه ای بین تئاتر و تکنولوژی برقرار کرده است و به وسیله ی آن می توان هرگونه سطحی را به صفحه ی نمایشگر مبدل ساخت و به صحنه پردازی های غیر قابل تصور دست یافت. در تئاتر امروز ایران نمایش هایی بر روی صحنه می روند که در آنها تصاویر دیجیتال و ویدیویی به یکی از اجزاء صحنه تبدیل شده اند. بستری اجرایی برای هنرمندان ایرانی که با استفاده از این مدیا خواستار نوعی اجرایی متفاوت نسبت به دیگر اجراها هستند. البته استفاده از این مدیا پیش از این در کشورهای اروپایی آغاز شده بود و امروزه دیگر اتفاق نوینی در تئاتر جهان محسوب نمی شود. با پیشرف علم و توسعه آن در حوزه رسانه، که مارشال مک لوهان از آن به عنوان دهکده ی جهانی نامبرده است، شاهد بازتاب گونه ای از این رسانه ها در تئاتر هستیم، که با موافقت و مخالفت از سوی برخی منتقدان و کارگردانان مواجه شده است.

کلمات کلیدی:

ویدئو مپینگ، هولوگرافی، پیسکاتور، برشت، کارگردانان ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1011799>

